

89 NOM. HEEMANTICA PERFECT.

עלם	à	העלמה	מחר	à	כחרת	נ	נפתלי
פאר	à	הפארה	הלע	à	הולעת	פחל	à
לכש	à	תלבושת	כחר	à	כחרת	פחד	à
פאר	à	תפארת	כפר	à	כפרת	חרצו	à
צחק	à	יצחק	דלק	à	דלקת	שכתו	à
עקב	à	יעקוב	בהר	à	בהרת	נרו	à
			קדח	à	קדחת	ארכו	à
			בקר	à	בקרת	חשבו	à
					אולת	ככשו	à
יהורה	à	יהורי	כססת	à	כססת	קנכו	à
ארם	à	ארמי	קבע	à	קבעת	פחרו	à
נכר	à	נכרי	שחלת	à	שחלת	קלשו	à
ימן	à	ימני	נחשת	à	נחשת	קקו	à
שלוש	à	שלישי	רכלת	à	רכלת	קרכו	à
רבע	à	רביעי	עצרת	à	עצרת	רעכו	à
			מלך	à	מלכות	ישקו	à
			פחו	à	פחות	אכרו	à
			אחר	à	אחרות	קדרות	à
					צפיות	עמקו	à
			סכל	à	סכלות	שלחו	à
			שאר	à	שארות	ת	
			חשט	à	חשיות	חחם	à
			כבר	à	כברת	חשבין	à
			כרת	à	כריות	תלמיד	à
			הרס	à	הרסות	הענוג	à
הלום	à	הלום	ת	à	ת	הדרה	à
לקט	à	לקוט	הדרה	à	הדרה	תאשור	à
			רדם	à	רדמה	ת	

Similia quædam nominibus
per magnum

Initio nō nisi pro
priis nominibus con-
uenit. Fini autem fre-
quenter adiungitur.

Modò præponi-
tur, modò in fine po-
nitur, & etiam aliquā-
do in utraque dictio-
nis extremitate locum
habet, ut in his exem-
plis videre est.

Radici præpositū
propriorum nomi-
num est formatiuum,
raro appellatiuorum.

in fine

M

NOM. HEE

Quæ in ה desinūt,
quàmplurima sunt fœ-
min. cum accentu in
ultima.

præponi solet, nū-
quam postponi, & af-
ficitur —, vel .: hoc
vnum etiam te obiter
admoneo lector, ne tā
spectes primitiui in de-
riuatione significatio-
nem quàm ipsius stir-
pis veras literas: nam
sufficere potest deriua-
tium radicalibus li-
teris primitiuum imi-
tari.

Quædam duas ascif-
cunt ancillantes lite-
ras ה & א, alterā præ-
fixam, alteram verò
additam fini.

Hoc in vsu nō est,
sed ab eiusmodi ver-
bis obsoletis & mini-
mè vsitatis, frequēter
nomina deducūt ab
Heb. grāmaticis, ser-
uata grammatica ana-
logia, siue proportio-
ne, ne quando illos im-
itatur, quis fallatur
quoniā hoc multum
cōfert ad vsum dictio-
narij, quem qui habe-
bit, procedet deinde
in studiis Heb. quantū
volet.

præfixum capiti d